

כעסקנית צעירה
אני מקנאה בנשים מרובות-ילדים...

כסטרוניטית
עשיתי הפלה אחת...

בתחפושת בלוניית
כשצריך, אני בוכה...

גאולה מחתרת
אמרו שאני יפהפיה!

● **היה לך חלום שלא הגשמת?**
נורא הייתי רוצה לשבת וללמוד עוד. הייתי גם רוצה לשבת שעות ולשיר. ככה, לשבת ולשיר עם הגיטרה. אני יושבת במשך שעות ושרה את כל השירים בעולם.

● **היכן זה קורה?**
אני שרה עם החברה שלי מהימים של לח"י, עם החברים של צחי (הנגבי), הבן שלי. אני שרה בקוליקולות, כשאני נוהגת בדרך. מובן שאף-אחד לא שומע... אני מתה לשיר! כיום יש המון יופים בשירה. אני נורא רגישה לזיופים. רק תארי לעצמך, מה היה קורה אילו בכנסת היו עומרים ושרים. מיד היינו עומרים

זה לא שאני נביאה. אני פשוט מכניסה עצמי לגלגל של תהליך ונושמת אותו. תביטו. בני ראי כמה אני קטנה. אבל אני בתוך שלשלת, חלק משלשלת — אז אני גדולה.

● **כמה שעות ביום את פוליטיקאית, וכמה אשה פרטית?**
פוליטיקה בשבילי — זוהי לא עסקנות במובן המקובל של המילה. לגביי, פוליטיקה זה להילחם!

● **מאז ומתמיד רצית להיות פוליטיקאית?**
לא! בכלל לא רציתי להיות פוליטיקאית. רציתי לכתוב, רציתי להיות סופרת. חוץ מזה,

כשפרצה המלחמה, הוא הודת: "גאולה, צדקתי!"

ככה זה תמיד: אני חווה מראש, אבל כש כולם פועלים על פי תחויותי ומתחילה האורר גיה, אני רוצה להיות מיותרת, וזה הצידה.

● **אני קולטת בדרביך נימה של עלבון, של מיותרות.**
קשה לי לשכוח איך קראה לי פעם גולדה מאיר לשיחה בארבע עיניים. השיחה נמשכה שלוש שעות, ובהן נאמה לי שאני — את שומעת? אני! — מסכנת את גורלה של כל יהדות רוסיה, בגלל המערכה שניהלתי בענייניו של יאשה קוזקוב.

והנה, כמה חודשים אחרייכן, אחרי שיאשה קוזקוב שבת מול האו"ם, הוא הגיע ארצה מניו-יורק, והוריו הגיעו סוף-סוף מרוסיה. לא אשכח איך הגעתי אז, נרגשת, לנמל התעופה. הרי אני ניהלתי למענו את המערכה. פתאום ראיתי את שימחה דיניץ רץ עם זרי-פרחים מראשיהממשלה (דיניץ עבד אז עם גולדה מאיר). היתה חגיגה שלמה, ואילו לי — לא היה מקום. בכלל לא נתנו לי להיכנס. לולא היה לי כרטיס-עיתונות...

פתאום שאל קוזקוב: "אבל איפה גאולה?" ואחרי זה, כשהוא התחתן, גולדה רקרה לה בחתונה...

הגעתי למקום הראשון! לעיתים אני כמו לביאה — כשצריך להילחם; ולעיתים אני כמו רחל אמנו — מתחננת לפני הקדוש ברוך-הוא. כשצריך — אני בוכה. אני לא מתביישת לבכות. איך אומרים? אני בוכה ויורה.

אני מנצלת כל מה שהקדוש-ברוך-הוא נתן לי כאשה, 24 שעות ביממה.

פעם אמרו לי: "שכל — יש לך כמו לגבר, לב — כמו לבן-אדם, רגש — כמו לאשה, אינסטיקטים — כמו לחיה..." לנשים יש רגש ואינסטואיציה נשית. כאשה, לעיתים אני יודעת שאחד פלוס אחד לא מובילים בהכרח לשניים. כך אומרת לי האינסטואיציה הנשית שלי. את מבינה על מה אני מדברת?

● **בהחלט. פחות מובן לי איך את סובלת קללות וכינויי-אנאי, שלא מקובל להטיחם בפני אשה.**
אה, אבל אני כבר מחוסנת. אני לא כמו אשה — אני מחוירה להם!

● **החיסון הזה פועל גם כשמכנים אותך "מטורפת"?**
יאר שטון כתב את השיר "כנפיות המטורפים". זה היה הכינוי שהורבק לי ולחברי בימיהמחותרת. ומה הוכיחה המציאות? שאפשר היה לסלק את הכרטיסים! אז מי צדק?

אני לא רוצה להשתחצן, אבל לי יש קבר לות! את התקופה שבה צעקו לעברי מטורפת, מלמדים כיום בבתי-הספר, ומשננים עד כמה שהיינו גיבורים. כשזרקתי לפני מלחמת ששת-הימים: "בואו, נלך למלחמה!" ענה לי יוסף לפיד שאני מדברת טטויות. אחרי-כך

על הזיופים. למשל, יצחק שמיר היה עומד ושר "אף שעלי" אוהו, איזה יופף היה יוצא...

● **יש המשמיצים אותך — בני מה שוביניסטיים, במובן — שאילו היו לך חיים פרטיים מאושרים, היית מין מספקים, אז...**
אוהו! אמרו עלי כל זאת עוד כשבעלי (עיימואל הנגבי) היה חי. זה הרי קישקוש (המשך בעמוד 46)

רציתי ללמוד, ללמוד, ללמוד... אני, באופן טיבעי, רואה עצמי יושבת ליד שולחן ולרדת, לומדת בלי סוף. הייתי רוצה לרדת עוד ועוד ועוד.

אחרי מלחמת-השיחרור — או, זה היה אז דור נהדר! עם המון-המון שאלות — רצתי ללמוד פילוסופיה. אז לא היו בחוג לפילוסופיה נשים רבות. קיבלתי אז ציונים כאלה גבוהים. תשאלו מדוע? מפני שהתשובות לא היו סתם אקדמיות לגביי. פשוט הייתי חייבת לספק לעצמי את התשובות.

ב-1973, כשהלכתי עם בני קצובר להקים התנחלויות, אמרו: "היא מטורפת" טענו שא-לה התנחלויות-דמי. והנה, כיום יש 80 אלף מתנחלים. אני פשוט ראש-החץ, או הקללות מופנות לעברי. הם (השמאלנים) תמיד רצים אחרי ההיסטוריה...

● **ואת מקדימה אותה?**

בעין הסערה

גאולה כהן היא תמיד בכותרות. המעס בזכות — או יש כאלה שיאמרו: "בגנות" — פירסומיה בעיתונות על מלחמת-אחים.

ככל אקט או התבטאות של גאולה, זה גרר אחריו ריקושטים, וכמעט פולמוס ציבורי.

גאולה, כאשה הרגילה להיות בעין-הסערה (ומקפידה שלא לצאת ממנה, כך שהסערה שעוררה תחוג סביבה) אמרה בשלווה יחסית: "אני באמת רוצה לנצל את הבימה ולומר לכל אלה המאיימים במלחמת-אחים, אלה האומרים לי: 'את מתירה את דמו של זה וזה...' אז אני אומרת בבירור, שכל ניסיון לתרגם דברים מילוליים — ולו הקשים ביותר — לאלמוניות פיזית, עלול להביא עלינו את האסון הגדול ביותר.

"אני אמרתי את שלי. כעת אני מצפה להצהרות דומות מהצד השני. אין זה אומר שאפסיק לכנותם בהגדרות המגיעות להם. כמו: "גייס חמישי", אבל אסור — בשום נעים ואופן — אסור! — שזה יביא לאלמוניות פיזית."

גאולה לא שחכה לנצל את הבימה עד תומה: "כיום אני באמת מודאגת. הרצל אמנם שם את המנוע ואמר 'אם תרצו — אין זו אגדה', אבל הדגש היה על, 'אם תרצו' ואם לא נרצה?

"חל כיום כירסוס ברצון הזה. על מה אני מבססת זאת? עובדה, תנועות כמו 'שלום עכשיו', דווקא בימי מפא"י ההיסטורית — שערי בנפשך, אני מדברת בגענועים על מפא"י ההיסטורית! — אמרנו: 'אין ברירה! הערבים לא רוצים להכיר בקיומנו, אז לא נוותר, לא ניכנע.

"מה קורה עכשיו? מה השתנה מאז 1977 (עליית הליכוד לשילטון)? התחלנו לומר: 'שוב, אז אין ברירה. אז לא נמשיך בהתנחלויות, נוותר.' הם עוד ידברו עם אש"ף!"